

כמה ישראלים מתנועת האימן חיים כיום בישראל? היום מדברים על כ־500 איש

תעלה צביה אפשר להזמין סיורים

"אתה יכול לזרוק פה אבן ועשרה אנשים יתקבצו סביבה"

נדמה שאין כמעט צורת התיישבות שלא נוסתה במועצה אזורית משגב שבגליל המערבי * בקיבוץ המופרט פלך, למשל, חיות שישיים משפחות בתשע קבוצות שונות * ובשאר היישובים חיים אנשי תנועת האימן, אחרוני השכטריסטים, מודטים ותיקים, שני בוני עוגבים ומודד שחי בנקודה הכי גשומה בארץ

אייל לוי

צילומים: משה שי

האימן שיש ייעוד לבני אדם באשר הם, שיש מטרה גדולה וסיבות נשגבות לחיים, ושהכל הוא חלק מסיפור אחד גדול", נכתב באתר הרשמי של מעלה צביה. "דרכינו הצטלבו עם דרך האימן ומאז אנו פוֹר סעים בה – כל אחד במסעו הפרטי וגם יחד. זוהי דרך תושבי מעלה צביה הצעדים של ההולכים בה הם שיוצרים אותה מדי יום, ועם זאת, היא באה מאיפשרה והולִי־ כת לאנשהו. ולאורכה אנו מוצאים חוכמה, ברכה ומרפא וגם שותפים לדרך".

על פי האידיאלוגיה, העקרונות המנחים את אנשי המקום הם מתן שירות על הטוב שאנשי מעלה צביה חווים בחייהם. אפשר למצוא בשיימה גם הגינות, יושה, מוסר, תקשורת כונה ואמון בעצמם, ביכולת תיהם, ככוונתיהם וככוונות אחרים.

לאור העיקרון "אמן ככוונות אחרים" ביקשתי לשוחח עם רמני, מתושבי המקום, וניסיתי לשכנעו לספר עליו ועל התנועה. "אני מציע שתרים טלפון למוכירות", ענה בנימוס.

אמרת לך שהוא איש פרטי. מה הקשר להנהגה? "למה אתה מיתמם?" שאל. "יש לנו היסטוריה של יחסי ציבור לא טובים, וכשאני שומע עיתונאים, אני בדרך כלל שומע אג'נדה מאחורי". פנית לרון, מוכיר היישוב, במטרה להפסיד את היחסים. רון היה מקסים, אבל גם הוא דחה אותי באלגנטיות. "אתה לא מקבל 'לא'?" שאל. "התחלת ערוץ הידברות עם יעל, אני מעדיף שתמשיך אותו איתה. אתה מוזמן לבקר, הודלת פתוחה, אבל כעיי תונאי לא בטוח, כי אנתנו חלשים ביחסי ציבור".

בסוף יעל ענתה. בהודעת ווטסאפ ברורה וחדה היא מסרה תגובה רשמית: "אנחנו חיים במדינה חופשית, לפחות במידה מסוימת, לפחות בינתיים, וכל אדם רשאי, מוזמן, לייצג את עצמו ולדבר בשם עצמו בכל פורום או מדיה שיבחר. זה תקף גם למעי לה צביה. אם תפנה לתושבים בהצעה להתראיין, נא להדגיש בפניהם מראש שזה לא באישהו, או המלצה, או הפניה של רון או יעל או הנהלת היישוב, שהגברת לא היישוב שקלה וההליטה שלא להשתתף בכתבה,

לכרר את רצוננו. "למה אני מגמגמת? נכוונו מהי תקשורת בעבה. לא החמיאו לשוני שלנו. ובגלל זה ההעדפה שלנו היא לחיות את חיינו בשקט. אנחנו עורכים סיורים מודרכים, ויש הרבה מבקרים, אבל זה אחרת מכתבה".

תושבי מעלה צביה משתייכים לתנועת האימן שהוקמה בלונדון בתחילת שנות ה־70 על ידי ריימונד ארמין וקבוצה סביבה מאמינים. בישראל מדברים על כ־500 איש, רובם מתרכזים ביישוב שנמצא בגליל התחתון.

"נפגשנו מלכתחילה כי כל אחד ואחת מאיתנו

"מה שכיף פה זה שאתה יכול לזרוק אבן, ועשרה אנשים יתקבצו סביבה", מיכל מחייכת. "אחד אומר 'מחר אני עושה צפייה משותפת במונדיאל', ותהיה בטוח שיבואו מספיק אנשים".

מעלה צביה

בלי עיתונאים בבקשה

לעומת פלך, שפתח את שערו בשמחה, היישוב הקהילתי מעלה צביה סגר אותם בטריקה. "דווקא אותנו מכל היישובים?" ניסתה יעל, מהנהגת המקום,

לא יכול, או אחד מחברי הקבוצה יתגרב לשמור על ילדיו. עדי מספרת שזו כמו המולה, והילדים מסתכלים על החברים האחרים כמו על דודים. "זה לא קיבוץ שמתאים לכולם", מיכל מודה. "אם למישהו מתאים לגור בלב תל אביב, אז מעולה, גם לי בא לפעמים, אבל הביקוש אצלנו עולה על ההיצע. יש קבוצות שחיות בארץ ובקשר מתמיד איתנו, כרי לדעת מתי יוכלו להגיע. הקהילה פה היא חממה לקבוצות, ומאפשרת גם את הפרטיות עם המשפחה. לא חייבים לפגוש מדי יום את כל חברי הקבוצה".

אין בפלך מקום פנוי, נכון לעתה, אבל אם יתפנה, הקריטריונים להצטרפות הם להתחבר לקבוצה קיימת או לבוא לקבוצה מגובשת שתצליח להשתלב במר־ קם החיים. "כשהרשים מגיעים, אנחנו מנסים למקם אותם בבתיים קרובים, אפילו צמודים, כי המפגש הפיזי מקרב מאוד", עדי מסבירה.

בפלך עומד מעל הכל היישוב, שמתנהל כקיבוץ מופרט, אבל לרוב ועדותיו נשלחים נציגים מכל קבוצה כדי שתהיה להם מילה ויהיה כוח בהחלטות החשובות. "הרעיון הוא שהקבוצות שזורות זו בזו, ואם לך, למשל, יש איוושה יוזמה שלא מתאימה לקבוצה שלי, אולי אמצא שותפים בקבוצות אחרות. ועדת סביבה שקמה לאחרונה כללת חברים מקבוצות שונות שחושבים שהקיבוץ צריך להיות יותר מעורב מבחינה אקולוגית. או פרויקט שקם – 'שירים מהפי לך'. מישהו אמר 'אני רוצה להוציא אלבום, ואנשים מהיישוב שלחו שירים שכתבו והם כבר הולחנו'".

אתם מסתדרים זה עם זה?

"יש לפעמים מתחים, ואנחנו עוסקים בדיבור עליהם ובמענה על צורכיהן של הקבוצות השונות. יש אצלנו מוסדות כמו 'צוות הקהילה', שהוא מאוד משמעותי. יושבים בו נציגים מכל הקבוצות ומטרתו להתעסק במתחים וליצור במות לשיחה".

וכן, בזמן שבמרכז התקוטטו על דמוקרטיה או דיקטטורה, בפלך ערכו הכנות המחומר השנתי שהוצג בחדר האוכל ואמרו היה להיות סולד אוט.

עדי פרידמן־מזרחי (משמאל), מזכירת קיבוץ פלך: "יש אצלנו קבוצות שחיות בשיתוף כלכלי מוחלט, חלקן, או שבכלל לא. הקבוצה היא מסגרת חברתית־תרבותית, והרעיון הוא שבקבוצות מעגל חיים הוא אמנם משמעותי, אבל הן גם שזורות זו בזו"

למבוגרים, שכולל שיחות בענייני השעה, לימודים משותפים והחלטות איך מתקרמים מכאן. "אם למישהו זה לא מתאים, אז הוא לא יישאר בשותפות כלכלית", מספרת מיכל מאירס (38), המי־ שמתת גם היא מוכירת הקיבוץ ומגיעה מקבוצת "רוח". "לפעמים נוצרים תסכולים בתוך הקבוצה, אבל אנחנו מסתכלים על הטווח הארוך. אין מישהו

שרק תורם יותר. יש תקופות כמו לידה, אבטלה, תקופה שבה יותר קשה לך. כמו אצל בני זוג שיש שנים שבהן מישהו פחות מושך. המודל הזה מאפשר לכל אחד לבחור מה מתאים לו".

בקבוצות השיתופיות הקטנות מפותחת הערבות ההדדית. לא כולם חייבים, למשל, לקנות רכב. אומ־ רים "אפשר להתחלק בצי הקבוצתי?" ואם מישהו

קיבוץ פלך

לא קשור להוביט

ליד סכנין וכרמיאל נמצאת מועצה אזורית משגב. אם נתארה בכמה מילים – מעברה ניסיונית לצורות התיישבות חיים, אופציה מעניינת לחלק מאיתנו שתוהים איך אפשר להמשיך מכאן. על פלך שמעי־ תם? מרובר בקיבוץ קבוצות שיוורי.

פלך אינו קשור להוביט או לעוז לי גוף לי. הוא ממוקם בגליל המערבי, מצפון־מערב לכרמיאל. בתי־ חילת שנות ה־80 ניסו ליישב, ללא הצלחה, עד שנותר עם חמש משפחות של עולים ממדינות חבר העמים. רגע לפני סגירת השערים, הוחלט בתחילת שנות האלפיים לאכלסו בכבורי תנועת השומר הצי־ עיר שביקשו חיי קהילה קרובים, אבל רצו לפנות למודל אחר.

"רצו ליצור פה קהילה שבה כל אחד יחיה לפי הדרך שבה הוא מאמין בתוך מעגל יותר אינטימי וקרוב, כשאת ההחלטות היומיומיות, הכלכליות ואורח החיים אני קובע. בקיצור, קבוצות שמירת השיתוף נקבעת בתוכן", מסבירה עדי פרידמן־מזי רחי (41), מוכירת קיבוץ פלך. "יש אצלנו קבוצות שחיות בשיתוף כלכלי מוחלט, או חלקן, ויש קבוצות שכלל לא. הקבוצה היא בעיקר מסגרת חברתית, תרבותית, והרעיון הוא שבקבוצות מעגל חיים הוא אמנם משמעותי, אבל הן גם שזורות זו בזו".

אם כך, מרובר בקיבוץ שהופרט, אבל חולק לקברי צות שכל אחת מהן חיה לפי המודל שבהרה. בפלך חיות היום 60 משפחות שמוחלקות לתשע קבוצות. הקבוצה הגדולה ביותר כוללת 12 משפחות והקט־ נה רק שלוש. ארבע קבוצות שיתופיות לחלוטין או באופן חלקי, ולכולן שמות כדי להבדיל ביניהן: יעה, חמה, מפרצים, רבש.

עדי ובני משפחתה חיים עם חמש משפחות נוספות בקבוצת נמרוד. יש להם חשבון בנק משותף ומרחב מחיה משותף, שכולל מטבח וסלון. את הקניות הם עורכים בצוותא, ובימי ראשון יש ערב קבוצה, בעיקר

מיקום: לב הגליל, ליד סכנין וכרמיאל
סה"כ יישובים במועצה: 35
תחום שיפוט: 164,560 דונם
אוכלוסייה: 30,763 תושבים במועצה

הנתונים עפ"י אתר הלמ"ס

שיר הכישור והפולך

מילים: אברהם שלונסקי
לחן: דובי זלצר

הנה הקש שוזר חוטי ו
שוזר, מוסר, הופך זהב
זהב זהב, כישור ופולך
פלאי פלאים יראה המלך

חי חי, חה חה, כי זה כוחה
כי את יודעת המלאכה
עוד רגע קט, בת הטוחן
עוד רגע קט, חן חן, חן חן

הנה הקש שוזר חוטי ו
שוזר, מוסר, הופך זהב
הידד מלכי, האח אבי
חן חן אישון הזהבי

ועדת השמות הממשלתית
העניקה לשני קיבוצים את
השמות כישור ופולך

סימורים או מזויקה? שלט במעלה צביה

ושהם יכולים לייצג את עצמם אך לא את היישוב".
על מנת לא לסבך אף אחד בבגידה, חדרנו אל
היישוב בחשאיות. שער הכניסה אמנם היה סגור, אבל
נסענו אחרי משאית שבדיוק נכנסה. היישוב מרהיב,
בתים צבעוניים ומיוחדים שטובלים בירק גלילי. אם
תרצו, אפשר להזמין סיורים ולקבל הסברים. רק עשו
טובה, אל תגיעו עם תעודת עיתונאי.

יודפת

עם איש החלילים

לא כל צורות החיים שרדו באזור משגב. במושב
השיתופי יודפת מסתובב איתן ורדי, בן 83, מאחורני
השכטריסטים ומאלה שהקימו את היישוב ב-1960.
"אם רבים היו הולכים בדרך, היה במדינה הרבה
יותר טוב", הוא משוכנע. "אבל רובנו כבר לא בחיים
וקם דור שלא ידע את יוסף. דבר פה עם הצעירים
על יוסף שכטר והם לא יידעו במה מדובר, אבל
מה שכן נשאר ביופפת הוא ה'ביחד', אנחנו מאד
מאוחדים. כל חתונה וברית הם אירועים שכולם
חוגגים. הרוח השכטריסטית".

יוסף שכטר היה רב מוסמך ומורה ליהדות בבית
הספר הריאלי בחיפה בשנות ה-40 וה-50. איש כריי
ומטי שדבריו חדרו עמוק ללב תלמידיו. "היתה לו
טענה לתנועה הקיבוצית, שורקה את הדת היהודית
ובמקומה לקחה דת חדשה – הסוציאליזם. הוא אמר
'טעות, צריכים לשמור על הדת היהודית'. היתה לו
גם ביקורת כלפי האורתודוקסיה הרתית, שאותה
האשים בקיפאון ובשמרנות. אמר שלא צריך לקיים
את כל המצוות המעשיות. הוא טען, למשל, שמוזר
להדליק אור בשבת, כי זו לא עבודה. הסביר איך
צריך לחיות את הדת בצורה מודרנית. הוא טען
ומתייני יש שני מישורים: המישור הפשוט, הכלכלי,
והמישור שבו צריך להפש משמעות בחיים. המצוות
תפקידן להוכיח בכל יום מחדש את המישור הגבוה".
ורדי לא למד בריאלי בחיפה. הוא מגיע מקריית
חיים הסמוכה, בן למשפחה חילונית. כשהיה בתיבה
י"א, שמע לראשונה את משנתו של שכטר "פתאום
התגלה לי עולם חדש", הוא מספר. "מקום החולצה
הכחולה פגשתי תכנים עשירים שהוא המליץ עליהם.
זה משך אותי, כי חיפשתי כבר אז משמעות".

שכטר הטיף לחיים ביחד וקרא להם "עדה".
"אקריא לך את המשפט הכי חשוב", ורדי פותח
ספר וקורא: "העדה עולה בערכה הפנימי על כרך
האישיות, על החיה. דבר זה שייך לעצם מהותו
ומבנהו של העולם. על מנת שכן נבנה העולם,
שנני האדם יתחברו ויהיו לעדה, לעם".

השכטריסטים מצאו את מקומם ביופפת שבגליל
החתתון. שכטר אמנם שמה מאד שתלמידיו הלכו
אחריה, אבל המשיך להתגורר בחיפה והיה מגיע
ליישוב אל פעם כדי לשוחח ולהדריך.
ורדי, שהיה בוגר הקונסרבטוריון בחיפה, זנח את
הנגינה בפסנתר ובחליל שלמרד בצעירותו ועבר
להקלאות, התמחה כמכונאי טרקטורים. הוא עשה
הסבה ממוש ששכטר כיוון לעבודת אדמה, ואיתן
לא ראה את עצמו תורם לה באמצעות נגינה. "דיי
ברו על כת השכטריסטים", ורדי מודה, "המשפחה
שלי לא התלהבה מהרעיון, אבל לא היתה יכולה
להתנגד לרצוני".

ורדי התחנן עם גילה, אף היא שכטריסטית,
ולהם ארבעה ילדים, אחת מהם מאומצת. אף אחד
ממאצאים לא נשאר בעדה. "השכטריים נתן לי
משמעות לחיים", ורדי משוכנע. "הלכתי למרדור
אמרוך של התנועה הקיבוצית ואמרת 'אני רוצה
לאמץ'. הילדים שלי לא נשארו שכטריסטים, אבל

איתן ורדי, בן 83, הוא
אחרון המאמינים
במשנתו של יוסף שכטר.
"אין לי תשובה למה לא
נשארו שכטריסטים.
כנראה נושאים כמו
יהדות וזהות כבר לא
כאלה מדליקים. שכטר
לא היה מרוצה אם היה
רואה מה קרה ליישוב.
אחד הדברים החשובים
לו היה שמירת השבת,
ואצלנו יש מרכז מסחרי
שעובד בסופי שבוע. הוא
היה משתגע מזה"

55 עוגבים יש היום בארץ, העתיק שבהם נבנה
בשנת 1847 וממוקם בכנסיית פטרוס הקדוש בכיי
כר קדומים שביפו. רוב הכלים נמצאים בכנסייה,
אבל יש גם בבתים פרטיים ובאקדמיות למוזיקה.
יצירת המופת ששמיר בנה, לבקשת חתן פרס
ישראל ר"ר ראובן הכט, ניצבת היום במרכזו של
"אודיטוריום הכט" באוניברסיטת חיפה.
"אנשים לא אוהדים את הרעיון", שמיר אומר.
"אומרים לעצמם 'עד עכשיו הסתרנו בלי, אז למה
צריך את כאב הראש הזה?' אבל יש עניין בעוגב
כשימור של תרבות".

שמיר הלך והודקן וחשש שמפעל חייו ייהרס. יש
פה עוגבים שחייבים תחזוקה שנתית, במיוחד החלי-
קים העדינים מעץ ומעוה שעכברים אוהבים לכרסם.
במשך שנים חיפש איש העוגבים יורש, עברו אצלו
רבים שלא החזיקו מעמד מול דרישתיו הקפדניות,
עד שפגש בשני, במאי תיאטרון שהחליט לעשות
הסבת מקצוע.

"התקשרתי אליו בקיץ 2020, היתה לנו שיחה נחמדה
ולא שמעתי ממנו עוד", שני מספר. "כמעט שנה אחרי
כן הוא לפתע צלצל ושאל אם זה עדיין אקטואלי".
שני ושמיר דוברי גרמנית וחובבי מוזיקה. מתברר
שסבא של סבתא של שני היה חזן בבית כנסת בגר-
מניה, שגם ניגן והלחין יצירות לעוגב. "חשוב לשבור
את הסטיגמה", שני אומר. "עוגב הוא לא כלי נוצרי.
בגרמניה, לפני השואה, היו כמעט 200 עוגבים בבתי
כנסת שנכנסו עם התנועה הרפורמית. הכותרת היתה
'אנחנו רוצים להיות בדיוק כמו הגרמנים'".

זה לקח זמן עד ששמיר נתן לתלמידו בן ה-56
חופש פעולה בסדרה. "לא קל לעבוד איתו, כי הוא
פרפקציוניסט, אבל זה לא הרתיע אותי", שני מספר.
"מבחינתי מדובר בשילוב נמצח של עבודה פיזית
קשה ועדינות על עשירית המילימטר. תחום שפתח
כפניי אוקיינוס של ידע ולא רק בגרנות, אלא גם
כפיזיקה ובכימיה. הרי אין שני עוגבים בעולם שהם
הוא כבר לא צעיר, היתה גם תקופה שהושבת בגלל
מחלת הסרטן. הוא אמנם לא החלים ממנה, אבל
הקצב שלה הואט".

שמיר, שהשנה יתגן יום הולדת 84, היה בעבר
נער פלא נבונה בפסנתר ואפילו קיבל מלגת ליי-
מורים באנגליה, אבל כשהגיע לחו"ל הציעו שינסה
עוגב, והוא נתפס. כששמיר חזר לארץ, הבין שזה ענף
לא מפותח, ויצא להשתלמות בניית עוגבים בגרמניה.
ראות לאנשים בישראל מה הרבר הזה".

אורי מגיע בכל בוקר מביתו שבקריית טבעון. הוא
רוכב על אופניים עד לצומת ורזיה, לוקח אוטובוס,
יורד בצומת יובלים ומשם ממשיך לסדרנה. "לא היה
לי פשוט לעשות מהפך בחיי מבחינה מנטלית", הוא
מספר. "אבל אנשים שמכירים אותי במשך שנים
אומרים 'אתה נראה מאושר'. זה ממלא אותי בצורה
בלתי רגילה, כי זה כל כך עשיר בתחומים שאני
אוהב: מוזיקה, עבודת ידיים וקחל".

חרשים

בגובה של צפת

אנשים מיוחדים יש באזור משגב, בעלי סגנון
חיים שונה. "פעם אמרו שבזמני משבר, היהדות
השפיה ברהה לגליל", הסביר ערן סר, מהיישוב
הקהילתי חרשים, שנמצא ליד פסגת הר שוור. "אתה
בא לפה והזמן יותר איטי, יש פחות לחץ. אבל אתה
יורד – גם הנוף הכי יפה, עם האנשים הלא נכונים,

יובלים

מוזיקה ועבודת ידיים

לפני שעובנו את יודפת, ורדי ביצע הרגמה קצרה
לנגינת החליל המרהיבה שלו, הכנה מצינית לתחנה
באה – סדרת העוגבים ביישוב הקהילתי יובלים.
אל תחפשו יותר מדי, בארץ יש רק שניים המתמחים
בטיפול בכלי הנגינה העתיק – גרעון שמיר וממשיך
דרכו, אורי שני.

שמיר, שהשנה יתגן יום הולדת 84, היה בעבר
נער פלא נבונה בפסנתר ואפילו קיבל מלגת ליי-
מורים באנגליה, אבל כשהגיע לחו"ל הציעו שינסה
עוגב, והוא נתפס. כששמיר חזר לארץ, הבין שזה ענף
לא מפותח, ויצא להשתלמות בניית עוגבים בגרמניה.
ראות לאנשים בישראל מה הרבר הזה".

דרן אגב: היישוב הקהילתי הררית הוקם על ידי גרעין מודטים שעסקו במדיטציה טרנסצנדנטלית לפי מהרישי מהש יוגי

ערן סער, בן 67, הגיע לחרשים משארם אישייח' אחרי פינוי סיני.
"אופי הגשם כאן שונה. בתל אביב הוא יותר טרופי, כאילו שופכים
עליך דליים. הרי בסתיו אזור החוף מתחיל חזק, כל תחנות המדידה
שם בחודשיים-שלושה הראשונים נמצאות לפניי במספרים, אבל
מתישהו זה מתיישר, כי אנחנו רצים למרחקים ארוכים. במאי יכול
לרדת כאן גשם. במארס יכולים לרדת יותר מ-100 מילימטרים"

היה הרבה יותר קריר בערב. בחורף יש כעת פחות
שלגים. פעם, על כל חמש שנים, היתה שנה אחת
בלי שלג, היום זה כמעט הפוך והגשם יורד במכות
שלא טובות לחקלאות. האופי, הפיורה אם החקלאים
בגליל התחתון כבר הפכו את הארמה וורעו פעם
נוספת, זה מבשר על בצורת. יש קפיצת מדרגה
במשך השנים האחרונות".

חרשים הוא יישוב ששם לב לסביבה מראשיתו.
צומחים בו אלונים, אלות, קטלבים. אויל 15 מינים
של עצים. אפילו במרכז היישוב יש שלט שמזוהר
מפני סלמנדרות שחוצות את הכביש. "חן לא נרד
רות", סער הסביר. "אתה רואה אותן חופשי, אבל
באקוטור, כשחן יוצאות ממחבואן אחרי הגשמים
הראשונים, הן מסתובבות כמו שיכורות, והבעיה
היא שהן מאד איטיות. הצבנו שלטים כדי שהן
נהגים ייהררו".

הגיע בן 67, במקור משיכון ותיקים ברמת גן. הוא
סער, בן 67, במקור משיכון ותיקים ברמת גן. הוא
הגיע לחרשים משארם אישייח' אחרי פינוי סיני
כשחיפש עם אשתו מקום שקט ורגוע, ובדיוק נתקלו
בהקמת המצפים שביקשו לייחד את הגליל. "באו
לכאן אנשים שיש להם מרועות לסביבה ול-
שמירת הטבע", הוא סיפר. "אידיאולוגיה
נוספת היתה הפרטיות. לא רצו ליצור
התייבבות חברתית, אבל לאט-לאט
זה התחמם, כי נולדו ילדים ואתה חייב
לבנות להם חברה. הרי גם אם אתה בא
להיות נידר על ראש ההר, אתה תכלס
לא רוצה כל החיים להיות כזה".

גשם קל החל לרדת לפני שעובנו. שאל-
תני את אחרי כל כך הרבה שנים גשומות, טיפות
מים שירודות מהשמים עדיין עושות לו את זה.
"בנורא", סער מיהר לענות. "אפור זה הצבע שאני
הכי אוהב. במאי-יוני, כשהשמים מתחילים להיות
כחולים ומתחיל להיות חם, אני נכנס לדוכאון קל.
לא נורא, אחרי שבוע הוא עובר".

